

STAFFAN
BRUUN
VIINI
PALA

BURT
KOBBA
LIEKEISSÄ

DEPUIS **CRIME
TIME** 2010

Staffan Bruun

Viini palaa

suomentanut Meri Kuula-Bruun

Helsinki

Copyright © 2023 Staffan Bruun
Suomennoksen copyright © Meri Kuula-Bruun ja Docendo 2023
CrimeTime on osa Docendoa
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Ruotsinkielinen alkuteos
Vinet Brinner

Kansi: Anders Carpelan
Taitto Noora Ohvo
ISBN: 9789523825208
Painettu EU:ssa

1

Lapio kolahti johonkin kovaan. ”Vai in culo”, Luigi Bacerotti puuskahti ja alkoi kaivaa kiven ympäriltä nähdäkseen, minkälainen möhkäle siinä oli. Hän huomasi pian, että kivi oli iso. ”Cazzo!” hän kirosi. Viimeisen köynnöksen istuttamisesta tulisi hankalaa. Bacerotti antoi katseensa vaeltaa pitkin vanhaa viljapeltoa, jota peittivät nyt viiniköynnökset. Hän oli tullut Suomeen kolme kuukautta aikaisemmin ja silloin pelto hänen edessään oli ollut hylätty ja paljas. Musta multa ei ollut ollenkaan sopivaa viiniköynnöksille, mutta hiekan ja soran avulla hän sai loihdittua maaperän yhtä karuksi kuin Campaniassa.

Aurinko loisti kirkkaalta taivaalta ja Bacerotti vilkaksi ylöspäin toivoen näkevänsä pilviä, mutta turhaan. Etelä-Italiasta tulevan viinitarhurin voisi luulla tottuneen paahtavaan aurinkoon ja armottomaan kuumuuteen. Silti Suomen yllä porottava aurinko tuntui Bacerottin mielestä vielä kuumemmalta kuin kotona Campaniassa.

Kotona ja kotona, mikä se hänen varsinainen kotinsa nyt olikaan, Bacerotti tuumi. Hän oli jo kolme kuukautta asunut tässä Jumalan ja ihmisten unohtamassa pikkuruisessa Inkoon kunnassa Helsingin länsipuolella, mutta ajatuksissaan hän palasi joka päivä Montefalcionen

kylään, jossa oli syntynyt ja kasvanut. Luigia ei huvittanut sen enempää muistella vanhaa kotikyläänsä. Italian ilmasto oli kuumentunut sietämättömäksi. Kun lopulta viiniköynnökset kuivuivat ja kuolivat, oli pakko löytää paikka, missä vielä voi viljellä ja tuottaa viinejä siedettävissä oloissa. Etelä-Euroopan viininviljelijät tajusivat ennen pitkää, että oli muutettava pois, aina kauas Pohjois-Eurooppaan asti. Ilmaston lämpeneminen jatkuisi, siitä olivat asiantuntijat yhtä mieltä. Saksaan ei kannattanut asettua, koska muutaman vuoden kuluttua ilmaston yhä lämmitessä olisi taas muutto edessä. Pohjoinen ilmasto tekisi viininviljelyn mahdolliseksi pidemmäksi aikaa. Ja niin Bacerottin tie vei Inkooseen, eteläiseen Suomeen.

Bacerotti päätyi Suomeen aivan sattumalta. Hän oli pitänyt Ruotsia parhaimpana vaihtoehtona, mutta niin olivat valitettavasti pitäneet tuhannet muutkin kollegat Italiassa, Espanjassa ja Ranskassa. Isot viinitalot olivat hilanneet Ruotsin peltomaiden hinnat taivaisiin. Pienen vaatimattoman campanialaisen viinitilallisen oli mahdotonta kilpailla niillä markkinoilla. Niinpä Luigi Bacerotti astui Suomeen menevään laivaan ja löysi pian etsimänsä. Svante Jansson, iäkäs maanviljelijä, joka oli koko elämänsä viljellyt perunaa ja viljaa, halusi eläköityä ja oli valmis myymään tilansa sopivalla hinnalla. Välittäjänä toimi ruotsinlaivalla työskennellyt purseri, maanviljelijän kaukainen sukulaisnainen.

Luigi Bacerotti ajoi Helsingin satamasta suoraan Inkooseen, missä Svante Jansson jo odotti, sukulainen oli ilmoittanut hänen tulostaan etukäteen. Aikaa ei ollut hukattavana, sillä Bacerotti oli tavannut laivalla tusinan verran eteläeurooppalaisia viinin- ja oliivinviljelijöitä samalla asialla. Kaikki halusivat paeta ilmaston lämpenemistä pohjoiseen Eurooppaan.

Bacerotti katsasti pellot ja rakennukset vain pikaisesti ja oli valmis tekemään nopeat kaupat ennen kuin kukaan paksumman lompakon omistaja ehtisi paikalle. Kauppaan kuuluivat tilan varasto- ja huoltorakennukset ja ennen kaikkea asuintalo, joka oli ollut Janssonin ja hänen vaimonsa koti. Maanviljelijäpariskunta oli löytänyt uuden asunnon palvelutalosta. Isoon viljamakasiiniin saataisiin pienin muutoksin mahtumaan kaikki koneet, säiliöt ja tynnyrit, joita viininvalmistuksessa tarvittiin, Bacerotti suunnitteli. Vakuutettuaan itselleen, että Inkoo olisi oikea paikka hänen kuuluisien falanghinaviiniensä uudelleen syntymiselle, hän soitti vaimolleen Claudialle ja kertoi, että kaikki oli nyt valmista kaupantekoon. Jo samana iltapäivänä Montefalcionessa Claudia allekirjoitti kauppakirjan, jolla Bacerottin viinitila siirtyi brasilialaiseen omistukseen. Luigi puolestaan allekirjoitti sopimuksen, jolla Janssonin peruna- ja viljelysmaat siirtyivät Luigi ja Claudia Bacerottin omistukseen. Kauppasummat olivat suunnilleen yhtä suuret eikä Luigin ja Claudian tarvinnut ottaa lainaa, mutta ei rahaa ylikään jäänyt. Montefalcionessa pariskunnalla oli kolme kuukautta aikaa kaivaa viiniköynnökset ylös maasta, pakata ne ja viedä rekkaan osoitteena Inkoo, Suomi. Aikataulussa pysyttiin, kiitos vuokratyövoiman. Töitä tehtiin yötä päivää viime hetkille ja kallisarvoiset köynnökset saatiin ajoissa matkaan.

Viinitilan sulkeminen oli ollut vähän haikeaa, olihan tila ollut suvun omistuksessa useita sukupolvia. Mutta Bacerotti tiesi tekevänsä oikein, sillä olosuhteen Campaniassa olivat muuttuneet kestävämmiksi. Hän ihmetteli, miten hänen vanhalle tilalleen muuttava brasilialainen perhe selviäisi kaakao- ja kahvinviljelijöinä, mutta Hernandezin perheen isä ja äiti kuusine lapsineen olivat vakuuttaneet,

että uusi eteläeurooppalainen ilmasto sopi tarkoitukseen täydellisesti. Brasiliassa sen sijaan ei voinut enää viljellä mitään, se oli kokonaan aavikoitumassa.

Kello lähestyi puoltapäivää ja tuoreen inkoolaisviljelijän piti saada vielä viimeinenkin viiniköynnös maahan ennen iltapäivän sietämätöntä pätsiä. Naapuri oli tehnyt koneellisesti suurimman osan kaivuutyöstä. Bacerotti hoiti itse viiniköynnösten istutuksen, siihen eivät suomalaiset kelvanneet, hehän kittasivat olutta koko ajan. Ne olivat olleet pitkiä päiviä, mutta nyt hän oli melkein valmis. Jäljellä oli vain yksi viiniköynnös eikä sille ollut enää valmista kuoppaa ja Luigin piti se itse kaivaa. Hän haki rautakangen, jolla alkoi vääntää esiin harmillista kiveä. Hän ei voinut käsittää, mistä se siihen oli ilmestynyt. Naapurin kaivuri oli osunut vain pikkukiviin Janssonin entisellä pellolla. Katsellessaan köynnöksiä, jotka tukipuihin nojaten seisoivat tasaisina riveinä kohti etelää, hän totesi hieman vastahakoisesti, että viimeinen rivi oli ehkä liian lähellä metsää. Mutta ei hän periksi antaisi! Kun oltiin näin pitkällä, viimeinenkin taimi oli istutettava, vaikka tulisikin liian lähelle varjostavaa koi-vua. Hyvä viinirypäle ei viihdy varjossa. Kaivettuaan 30 sentin syvyisen kuopan hän asetti köynnöksen maahan, lapioi maata päälle ja haki lopuksi kottikärryistä soraa mullan peitoksi. Sora pitäisi köynnösten juuret lämpiminä kylmän talven ajan. Hän työnsi kottikärryt varastoon ja lukitsi oven, kuten Italiassa tapa oli, vaikka hänen uudet suomalaiset naapurinsa näyttivät jättävän liiterinsä ja varastonsa lukitsematta. Bacerotti jäi vielä hetkeksi ihailemaan viinitarhaansa. Nyt kaikki köynnökset oli istutettu, nyt kaikki näytti siltä kuin hän oli mielessään kuvitellut puoli vuotta aikaisemmin ensi kerran Suomeen

tultuaan. Kolmessa kuukaudessa köynnökset oli kaivet-
tu ylös Montefalcionessa ja yhtä kauan oli mennyt saada
ne istutettua Inkoon maaperään. Nyt työ oli tehty. Luigi
tiesi, että tekemistä olisi vielä paljon, sillä viljelysala ei ol-
lut tarpeeksi suuri. Hän oli jättänyt Italiaan vanhimmat
köynnökset, ne, joiden rypäleiden maku oli kaikkein hie-
nostunein, vaikka sato niukempi. Bacerotti ei ollut vielä
uskaltanut ottaa näitä köynnöksiä Suomeen, sillä ensin
piti nähdä, miten ensimmäinen sato onnistuisi. Jos kaik-
ki sujuisi hyvin, pitäisi hankkia lisää maata ja istuttaa
myös Bacerottin suvun kaikkein hienoimmat campania-
laiset köynnökset suomalaiseseen maahan.

”Meni syteen tai saveen”, viinitarhuri mietti astues-
saan sisään keltaiseksi maalattuun suureen kaksikerrok-
siseen rakennukseen. Talo oli aivan liian suuri kahdelle,
mutta Bacerottin pariskunta toivoi, että heidän poikansa
Gianni jonakin päivänä muuttaisi sinne, kunhan ensin,
toivottavasti, hankkisi italialaisen vaimon, joka synnyt-
täisi muutaman potran lapsukaisen. Vähitellen Gianni
sitten ottaisi perheineen tilan hoitoonsa. Asialla ei ollut
kiire. Luigi oli täyttänyt 42 ja Claudia 40. Heillä olisi vie-
lä monia vuosia edessään suomalaisina viininviljelijöinä.
Gianni oli vasta 17-vuotias ja tehnyt alusta asti selväksi,
että kaistapäisten vanhempien muutto Suomeen ei sai-
si häntä tulemaan perässä. Inkoossa ei ollut italialaista
koulua ja vanhemmat antoivat periksi, poika sai jäädä
Napoliin nonnan ja nonnon hoiviin käydäkseen koulun
loppuun. Mutta he odottivat Giannia käymään pääsiäisek-
si. Hän oli heidän ainoa lapsensa ja Luigi ja Claudia ikä-
voivat päivittäin kovasti poikaansa.

”Miten sujui?” Claudia kysyi puolison tultua sisään ja
kiskoessa savisia saappaita jaloistaan.

”Nyt on valmista, kaikki köynnökset ovat maassa, toivotaan vain, että ne viihtyvät suomalaisessa erämaassa.”

”Kaikki on satsattu tänne Inkooseen, pakko sen on toimia. Kunhan kaikki nyt vain menisi hyvin”, Claudia vastasi surullisena ja näytti siltä, kuin kaikki maailman onnettomuudet jo painaisivat perheen harteita.

”Kaiken olemme tehneet, enempää ei voi tehdä. Ja miksei suomalaisesta maaperästä voisi syntyä ensiluokkaista viiniä? Näethän, miten suomalaiset juovat, maata ilmeisesti kastellaan viinillä.”

”Tai sillä lonkerolla, josta ne niin kovasti pitävät”, huomautti hymyilevä Claudia.

Puolisot halasivat toisiaan hilpeinä nauraen, molemmat olivat vähän ihastuneet lonkeroon, suomalaisten kansallisjuomaan,. Ulkopuolinen olisi voinut pitää heitä kovin eriparisina. Claudia oli lyhyt ja tukeva. Koulukaverit olivat joskus yrittäneet häntä ärsyttää, mutta olivat pian havainneet, ettei kannattanut. Claudia oli vahvempi kuin useimmat pojat ja oppinut tappelemaan isompien sisarussten kanssa. Claudia pyyhkäisi vaaleat lyhyeksi leikatut hiuksensa taaksepäin ja suuteli miestänsä kevyesti. Luigi puolestaan oli vaimonsa vastakohta, pitkä ja hoikka. Piki-mustatukkainen ja tuuheapartainen italiaano, pyöreät silmät ja pyöreät posket ja täyteläinen suu siinä keskellä. Ystävien kesken Luigi olikin aina *Palla*, ”pallo”.

”Onko lounas valmiina?” kysyi Luigi ja irrottautui vaimostaan. Claudia ei pitänyt miehensä äänensävyistä, ihan kuin vaimon valmistama lounas olisi selviö eikä asiaa tarvitsisi edes keskustella. Mutta tällä kertaa Claudia vain nyökkäsi myöntävästi. Viiniköynnökset oli vihdoon istutettu, nyt ei ollut aika kerrata tasa-arvon peruskurssia.

”Olen valmistanut ziti napoletanan, jotta muistaisit, mistä olet kotoisin”, ilmoitti Claudia.

”Bravissimo! Pelkäsin jo, että tulet taas kamalien suomalaisten piirakoiden kanssa. Ziti on sentään ihan toista, olet enkeli”, Luigi sanoi ja hipaisi vaimoaan.

”Päivän kunniaksi saat zitiä, mutta muista, että asumme Suomessa ja meidän on opittava suomalaista kulttuuria, myös ruokakulttuuria. Karjalan piirakat ovat oikein hyviä, jos niihin laittaa päälle viipaleen prosciuttoa ja vähän tuoretta parmigianoa. Ja niitä on helppo lämmittää. En minä ehdi keittiössä seisoskelemaan nyt, kun köynökset ovat maassa ja vaativat kaiken huomion seuraavat puoli vuotta.”

Luigi ei protestoinut vaan meni keittiöön ja katsoi odottavasti uuniin, jossa valkosipulille tuoksuva pasta odotti valmiina tomaattikastikkeessa ison mehevän juustokerroksen peitossa.

”Tämä vaatii lasillisen Aglianicoa”, sanoi Luigi ja otti punaviinipullon ja pari lasia baarikaapista. Viini oli tullut muuttokuorman mukana vanhalta tilalta. Luigi ja Claudia istuivat toisiaan vastapäätä keittiön pöydän ääressä annokset pastaa edessään ja kohottivat lasit valmiina skoolaamaan. Samassa kilahti Luigin puhelin. Hän kaivoi sen taskusta, luki viestin ja kalpeni.

”Mitä nyt?” Claudia kysyi huolestuneena.

”Taas uhkailua”, kuiskasi Luigi ja ojensi puhelimen vaimolleen.

Näytöllä oli kuva miehestä, jonka kaula oli katkaistu ja teksti: *Viimeinen varoitus – menkää kotiin!*

Lähetäjäksi oli merkitty SMS. Sekä Luigi että Claudia tiesivät hyvin mitä kirjaimet merkitsivät: *Suomalainen Maa Suomalaisille.*

2

Yleisö kohahti odottavasti, kun ympäristöministeri Hedda Putkinen astui puhujanpönttöön. Hän silmäili valtavaa yleisömerta kaupunginkirjasto Oodin edessä ja ojensi kirkkaankeltaista jäähattuaan, oululaisen start-up-yrityksen viimeisintä keksintöään, otti paperin taskustaan ja alkoi lukea.

”Me kuulemme teidän huolenne. Me otamme teidät vakavasti. Me tiedämme, että ilmastokriisi on akuutissa vaiheessa. Me tiedämme, että meidän on ryhdyttävä toimiin. Ja te voitte luottaa siihen, että me teemme niin.”

Pidemmälle ministeri ei ehtinyt ennen kuin buuaukset ja vihellykset keskeyttivät hänet. Mielenosoittajat nostivat julisteensa, joissa vaadittiin lentoliikenteen välitöntä kieltä, kaikkien päästöjen lopettamista, kaiken metsänhakuun kieltämistä ja ennen kaikkea hallituksen välitöntä eroa.

”Emme saavuta mitään ilman dialogia. Kaikki välttämättömät toimenpiteet vaativat parlamentaarista enemmistöä. Se tarkoittaa kompromissien tekemistä, meidän on oltava kärsivällisiä”, Putkinen jatkoi, mutta hänet keskeytettiin jälleen.

”Kärsivällisyyttä tässä on ollut ihan liikaakin”, karjui nuori lihaksikas mies ja käveli ministerin viereen tem-

paisten tältä mikrofonin. ”Meillä ei ole luottamusta teihin poliitikoihin. Katso ympärillesi, planeettamme vuotaa verta, luisumme kohti tuhoa, koska te ette tehneet mitään silloin, kun vielä olisi ollut aikaa. Miksi sinuun pitäisi luottaa? Me luotamme Bella Rantaan. Kuten kaikki tiedämme, hän on Climatechangestopnow-yhdistyksen puheenjohtaja. Bella, sinulla on puheenvuoro”, sanoi nuori lihaskimppu ja ojensi mikrofonin pitkälle nuorelle naiselle, joka oli juuri kiivennyt lavalle.

Rannan katsellessa hymyillen kansanjoukkoa, yleisö alkoi huutaa tahdissa *Mitä haluamme – säästää planeettamme*, ja vielä *Nyt se tapahtuu – Juu-juu-juu!*

”On ryhdyttävä toimiin heti paikalla. Olisi pitänyt toimia jo viisi, kymmenen ja viisitoista vuotta sitten. Nyt voi olla liian myöhäistä, mutta velvollisuutemme kansalaisina on tehdä, mitä voimme”, sanoi Bella Ranta ja katsoi vieressään seisovaa happamalta näyttävää ministeriä.

”Koska olemme vaivanneet ministeri Putkisen tänne saakka, olen sitä mieltä, että suomme hänelle mahdollisuuden kertoa hallituksen suunnittelemissa konkreettisesti toimenpiteistä ja toivon todella, että ne ovat selkeitä suunnitelmia”, Ranta sanoi ja pyöritteli samalla silmiään ja yleisö sai aiheen hörähtää.

Hedda Putkinen sai ojennetun mikrofonin ja vetäisi syvään henkeä.

”Olemme kaikki kuluttaneet liikaa, olemme kaikki syyllisiä, toiset enemmän, toiset vähemmän. Mutta nyt ei ole aika katsoa taakse, vaan eteenpäin.

Kaikkien toimenpiteiden on oltava globaaleja ja kosketettava kaikkia maailman maita. Pieni Suomi ei pysty planeettaamme pelastamaan, ei edes itseään. Kaikki mitä tehdään, tehdään yhteistyössä. Ja niitä lakeja, joi-

ta vaaditaan laadittaviksi, ei laadita toreilla, vaan tuolla, eduskunnassa”, julisti ministeri ja osoitti selkensä takana olevaa Eduskuntataloa.

Bella Ranta astui Putkisen luo ja otti mikrofonin.

”Ministeri on oikeassa. Katsomme nyt eteenpäin ja se edellyttää, että poistut kokouksestamme ja palaat Eduskuntataloon laatimaan niitä lakeja, joita vaaditaan. Pidä kiirettä”, kehotti Ranta ja nosti nyrkkinsä.

”Anteeksi, mutta olemme viime aikoina laatineet monia ajankohtaisia ympäristölakeja, kuten polttopuulaki, saunalaki ja koiralaki”, muistutti ministeri kumartuen kohti mikrofonia tullakseen kuulluksi.

Bella Rannalla ei ollut aikomustakaan jatkaa keskustelua Hedda Putkisen kanssa. Hän pyysi kansanjoukkoa liittymään hallitukselle ja eduskunnalle osoitettuun yhteiseen tervehdykseen.

”Hyvät ihmiset”, Ranta jatkoi. ”Olemme odottaneet tarpeeksi. Aktivistit laittavat parhaillaan vauhtiesteitä Helsinki-Vantaan lentokenttien kiitoradoille. Toiset ryhmät iskevät parhaillaan moottoriteillä ympäri maata ja iskemme pian vielä jäljellä oleviin teurastamoihin ja makkara-tehtaisiin. Lihantuotannon on loputtava kokonaan!”

Yleisön innokkaat suosionosoitukset keskeyttivät ilmasto liikkeen kruunaamattoman johtajan, joka käytti lyhyttä paussia hyväkseen kuivatakseen hihalla hikistä otsaansa.

”Näillä teoillamme emme pysty pelastamaan planeettaamme”, hän jatkoi, ”ne eivät tee Afrikkaa asuttavaksi, ne eivät saa Aasian ja Etelä-Euroopan maanviljelyä uudelleen kukoistamaan. Kaikki on liian myöhäistä. Mutta voimme vielä tehdä jotakin tässä ja nyt pelastaaksemme elinympäristöstämme edes rippeet. Voimme ryhtyä nopeisiin ja tehokkaisiin tekoihin, jos vain haluamme.”

Burt Kobbat seurasi televisiosta ilmastoliikkeen suurkokousta kotonaan Kuusitiellä Meilahdessa. Hän istui sohvalla ja pani ääntä kovemmalle. Lupaukset nopeista ja tehokkaista toimenpiteistä ilmaston lämpenemistä vastaan herättivät hänen uteliasuutensa. Kobbat oli parantumaton ilmastopessimisti eikä uskonut hetkeäkään Rannan lupauksiin. Mutta yleisö piti kuulemastaan ja osoitti arvostustaan hurraa-huudoin ja aplodein. Ihmisjoukon hiljennettyä Bella Ranta sipaisi pitkän tumman tukkansa pois kasvoilta ja katseli ihmisjoukkoa.

”Ei, hyvät ihmiset. Kaikki ei ole mennyttä. Älkää menettäkö toivoa. On yksinkertaisia keinoja, joilla voi nopeasti helpottaa maapallomme eloonjäämiskamppailua. Suurin ongelma on se, että meitä on planeetallamme aivan liikaa. Jos voisimme puolittaa asukkaiden määrän tai vähentää jopa neljäsosaan, olisi maaäitimme edelleen aivan liian lämmin, mutta ruoan ja tavaroiden tarve pieneni ratkaisevasti ja luonnonvarojen ryöstäminen loppuisi. Ja niin voidaan tehdä”, lupasi Ranta.

”Miten?”, kysyi Burt Kobbat itseksensä tv:n edessä ja siemaili kahvia pienestä espresso-kupistaan.

”Katsokaa tuota pakettiautoa tuolla kirjaston edessä. Sen on tarkoitus kiertää koko Suomi ja kerätä kondomeja, kierukoita ja e-pillereitä, jotka sitten lähetetään niihin maihin, joissa perhesuunnittelu on kielletty, tarkoitan nyt katolisia ja muslimimaita. Jos kaikki maailman ajatollahit ja imaamit tekevät yhteistyötä paavin ja kardinaalien kanssa kehottamalla väestöä perhesuunnitteluun, voidaan ylikansoitusergelma ratkaista kahdessa sukupolvessa. Ainoa vaatimus on, että perheet tekevät korkeintaan yhden lapsen. Silloin ylikansoitusergelma on ratkaistu 50 vuodessa. On suuri häpeä ihmiskunnalle, että uskonnolliset johtajat

tuhoavat maapallon julistamalla seksuaalisuuden synniksi ja vain lapsentekoa varten. Imaamit ja papit ovat vain kateellisia eivätkä halua suoda ihmisille rakkautta ja nautintoa. He ovat kateellisia, koska tietävät, miten miellyttävää seksi on. He tietävät, koska ovat ikävä kyllä vuosisatoja käyttäneet hyväkseen pienimpiä ja heikoimpia. Patavanhoilliset miespapit kiroavat perhesuunnittelun ja ehkäisyvälineet. Mutta emme voi sallia, että he tuhoavat maailman heiltä, jotka rakastavat lähimmäisiään myös fyysisesti ilman, että maailmaan syntyy vielä enemmän ruokittavia suita. Sen vuoksi me ja ystävämme monissa Euroopan maissa ja USA:ssa lähetämme tuhansia tonneja ehkäisyvälineitä Lähi-Itään, Afrikkaan, Aasiaan ja Latinalaiseen Amerikkaan. Täällä Suomessa voimme olla ylpeitä, sillä keräyksemme on tuottanut yli neljä miljoonaa euroa!”

Kun Bella Ranta hymyillen laski mikrofoninsa, ei suosionosoituksista ollut tullut loppua. Burt Kobbat nyökkäsi ihastuneena sohvalleen, hän oli Rannan kanssa samaa mieltä. Kaiken lisäksi Ranta oli hyvin kaunis nainen, mikä paransi asiaa. Burtin noustessa viemään tyhjän kahvikupin keittiöön soi ovikello.

3

Oven takana oli naapuri Petrus Jalomäki, joka asui samassa talossa kolme kerrosta alempana. Hän istui eduskunnassa kristillisdemokraattien edustajana. Yleisö oli tottunut näkemään kansanedustajan aina solmiossa ja puvussa. Se olisi tuskin tunnistanut Burtin ovelle ilmestynyttä tohveleihin, treenihousuihin ja ”Nazareth”-tekstillä kirjailtuun huppariin verhoutunutta miestä samaksi tyypiksi. Burt aavisti, mitä vieraalla oli mielessä ja vilkaisi nopeasti kelloaan. Hän päätti suoda vieraalle kymmenen minuuttia, mutta naapuri oli ilmeisesti päättänyt toisin, koska asteli kutsumatta olohuoneen tuolille istumaan.

”Uh, onpas täällä kuuma”, Jalomäki valitti ja tuuletti kasvoja käsillään.

”Kyllä siihen tottuu, olen tilannut ilmastointilaitteen, mutta sanovat, että jonotusaika on seitsemän kuukautta. Mutta tuskin sinä täällä olet kuumuutta valittamassa?”

”No en todellakaan. Sain kirjoittamasi puheen sähköpostissa ja siitä haluan keskustella”, Petrus Jalomäki sanoi heilutellen muutamia A-nelosia kädessään.

Hän nousi siirtääkseen tuoliaan lähemmäksi sohvapöytää, mutta samassa tuolin jalka irtosi ja Jalomäki mätkähti lattialle.

”Tuolihan on varsinainen surmanloukku”, Jalomäki valitti.

”Pitkö sinun valita juuri se huushollin ainoa rikkinäinen tuoli?”, Burt tuhahti harmissaan ja tunki tuolinjalan takaisin paikoilleen ja kantoi sen sitten makuuhuoneeseen.

”Miksi sinulla on rikkinäisiä tuoleja?” intti Jalomäki.

”Sitten aikanaan. Kansanedustajana tiedät kyllä, miten hankalia kierrätysäännöt ovat.”

”Lait ovat luonnolle hyväksi, mutta en tullut tänne kokeilemaan hajonneita huonekaluja tai keskustelemaan kierrätyksestä, vaan valittamaan puheesta, jonka kirjoitit. Teksti on mielestäni herjaava eikä yhtään sitä mitä tilasin”, Jalomäki sanoi ja istahti lähellä olevaan nojatuoliin.

”Mistä sinä printtipaperia sait? Sehän on kiellettyä, tiedät kai sen?” Burt kysyi ja istuutui vastapäiselle sohvalle.

”Meillä kansanedustajilla on poikkeuslupa. On ihan hyvä ja oikein suojella metsiä, mutta eduskuntatyön on mentävä sellaisen edelle. Joten ei sinun tarvitse paperista olla huolissasi, vaan keskity mieluummin sisältöön. Kirjoittamasi puhe on käyttökelvoton”, Jalomäki sanoi ja siveli vähäisiä jäljellä olevia hiuksiaan.

”Tiedät erinomaisesti, että asetin poliittiselle puheellesi kaksi ehtoa. En halua, että minut mainitaan tekijäksi ja kieltäydyn tekemästä muutoksia, korjauksia tai parannuksia. Sopimukseen sisältyy, että saat tehdä käsikirjoitukselleni mitä haluat, lukea sen sellaisenaan, heittää pois tai muuttaa ja parantaa. Sinulla on vapaat kädet eikä minulla ole siihen nokan koputtamista. Mistä siis kiikastaa?”

”Kaikesta”, kuului Jalomäen kitkerä vastaus. ”Toteat ihan oikein, että Raamatun on oltava ohjenuorana kaikille muutoksille yhteiskunnassa lainsäädäntö mukana lu-

kien. Mutta seuraavassa kohdassa kirjoitat, että Jumala on suuri ja vakaumus Jumalan suuruudesta on yksi harvoista islamia ja kristinuskoa yhdistävistä asioista. Ja koska Jumala on niin suuri, vedät johtopäätöksen, ettei Hän tarvitse lainsäädäntöönsä joidenkin yksittäisten parlamentaarikkojen apua, koska nämä ovat vain yksinkertaisia ja syntisiä lampaita Herran suuressa laumassa. Kai sinä kuulet, miten makaaberilta tällainen kuulostaa. Enhän minä kannattajilleni tällä tavalla voi puhua”.

”Mitä vikaa siinä on? Eikö Jumala ole suuri juuri niin kuin kirjoitan? Tarkoitatko ehkä, että yksinkertainen ja syntinen Jalomäki olisi suurempi kuin Jumala?”

”No johan sinä nyt poriset! Totta kai Jumala on suurin, mutta ei Hän nyt joka kerta ehdi joka ikiseen valio-kunnan kokoukseen. Sen vuoksi tarvitaan kansanedustajia, jotka pitäytyvät johdonmukaisesti Raamatun sanassa. Mutta sinä kirjoitat ihan päinvastaista. Ja on täysin tarpeetonta sekoittaa muslimeja minun puheeseeni. He pitävät kyllä omat puheensa, aivan varmasti.”

”No pyyhi pois, jos ei miellytä”, Burt kehotti kärsimättömästi ja meni keittiöön hakemaan olutpullon tietäen hyvin vieraansa olevan absolutisti.

Palattuaan hän otti kunnan kulauksen jääkylmää kaljaa ja asettui Jalomäen eteen seisoman. ”En jatka tästä asiasta kanssasi enempää. Olen kirjoittanut puheen lähtökohtana sinun kristillinen uskosi ja taustalla on Kristillisdemokraattien ohjelma. Olen tehnyt, mitä sovittiin ja lähettänyt 800 euron laskun. Jos vielä haluat konsulttiapua, se maksaa. En tee mitään ilmaiseksi.”

”Kuules Kobbat, on aika roisia ottaa 800 euroa puheesta, jonka sisältö vilisee muslimeja ja jopa kieltää minun roolini lainlaatijana.”

”Enhän minä niin ole kirjoittanut?”

”Oletpas, kun sanot, että Jumala selviää hommista itse, silloinhan minulla ja puoluetovereilla ei ole enää mitään virkaa.”

”Petrus hyvä, päätä nyt vihdoin. Onko Jumala suuri ja kaikkivaltias vai vain joku kamreerityyppi, joka ei osaa tehdä yksinkertaisintakaan päätöstä ilman kristillisen eduskuntaryhmän apua?”

”Noin ei saa sanoa, tuohan on herjausta!”

”Eikä ole, sinähän tässä herjaat, kun et luota kaikkivoipaiseen Jumalaan.”

”En ole ikinä herjannut!”

”Petrus hei, nyt tämä saa riittää. Olin reilu ja kirjoitin puheen naapurisovun vuoksi, vaikka tiedät, etten minä poliittisesti ollenkaan sympatiseeraa kristillisiä. Autoin naapuria tienatakseni rahaa ja yrittääkseni pitää poliittista keskustelua mahdollisimman korkeatasoisena, vaikka ideologianne on minulle täysin vieras. Mutta jollei puheeni miellytä, yhteistyö jää tähän. Kiitos ja näkemiin”, Burt ilmoitti ja meni eteiseen osoittaakseen keskustelun päättyneen omalta osaltaan.

”Epäilen, että kirjoitit tahallaan sellaisen puheen, jota en ikinä voisi pitää loukkaamatta uskovaisia valitsijoita.”

Petrus Jalomäki seurasi loukkaantuneena Burtia eteiseen.

”Miten voit väittää, että kaikkivoipaa Jumalaa ylistävä tekstini olisi loukkaava?” Burt kysyi. ”Virhe on siinä, ettet luultavasti ole ymmärtänyt Raamatusta sanaakaan. Mutta omapahan on ongelmasi. En sano mitään enää, tee puheelle mitä haluat, mutta älä yritä tilata minulta lisää, ei onnistu.”

”Minusta ei ole reilua, että joudun maksamaan puheesta, jota en voi käyttää.”

”Myy se jollekin kristilliselle kollegalle, joka on Raamatusta paremmin perillä”, Burt ehdotti työntäessään naapurin ulos ovesta.

Burt palasi tyytyväisenä myhällen olohuoneeseen ja asettui sohvalle mukavasti. Hän oli erittäin tietoinen, että oli hiukan liioitellut muotoillessaan Petrus Jalomäen poliittista ohjelmaa. Mutta jos kansanedustaja kerran oli halunnut viitata vain Raamattuun, hän sai syyttää itseään.

Burt oli ollut eläkkeellä jo muutaman vuoden. Hän oli suurimman osan työelämästään ollut freelancerina ja vain harvoin vakituksessa työsuhteessa eikä eläke ollut häppöinen. Siksi hän teki yhä ajankohtaisohjelmia televisioon. Monta vuotta hän teki omaa ohjelmaa ”Brutale Burt” kaupalliselle kanavalle. Nyt hän oli siirtynyt Yleisradioon vetämään omaa keskusteluohjelmaa kerran kuussa.

Burt kirjoitti silloin tällöin salaa puheita poliitikoille, mutta sitä ei tapahtunut usein. Poliitikkojen haamukirjoittajana toimiminen voisi aiheuttaa helposti potkut, koska hänen tunnettu ohjelmansa käsitteli tulevaisuutta.

Burt alkoi kirjoittaa poliittisia puheita oikeastaan aivan sattumalta. Kaikki alkoi muutama vuosi aikaisemmin. Burtin sattui tapaamaan vanhan toimittajakollegan paikallisessa kapakassa White Ladyssa kotinurkillaan Meilahdessa. Kollega oli sosialidemokraattien ehdokkaana vaaleissa, mutta kampanja ei oikein sujunut. Muutamien tyhjennettyjen viinipullojen jälkeen Burt muotoili yhä villimmin fantasioiden yhä houkuttelevampia iskulauseita. Kokeneena toimittajana Burt tiesi, mistä poliittiset tuulet puhalsivat. Jotkut hänen ehdottamistaan iskulauseista olivat ehdokkaan mielestä käyttökelpoisia ja tämä pyysi lisää.

Vauhtiin päästyään Burt kirjoitti kokonaisen uusia aloitteita pursuavan puheen. Hän ei välittänyt, sopivatko hänen ideansa sosialidemokraattien ohjelmaan eikä siitä välittänyt ehdokaskaan. Valitsijoilta tuli palautetta nopeasti, he pitivät uusista iskulauseista. Myös media kiinnitti huomiotaan ehdokkaaseen ja alkoi kutsua tätä ”uuden sosialidemokratian airueksi.” Mies valittiin eduskuntaan suurella äänimäärällä ja hän tilasi silloin tällöin Burtilta uusia puheita. Jossain vaiheessa Burt oli törmännyt Petrus Jalomäkeen paikallisessa marketissa eikä voinut olla kehumatta, että oli itse keksinyt ”uuden sosialidemokratian”. Kristillinen naapurikin halusi nyt Burtin kirjoittaman puheen. Jalomäki oli pitänyt kovasti Burtin ensimmäisestä, puoli vuotta aikaisemmin kirjoitetusta tekstistä. Mutta nyt tämä Jumalan uutta roolia politiikassa käsitelty luonnos ei näköjään kelvannut Petrukselle.

Monien sukupolvien ajan Luigi Bacerottin esi-isät olivat valmistaneet kuuluisia napolilaisviinejään Italian Campaniassa. Mutta nyt yhä armottomampi aurinko polttaa viiniköynnökset ja tuhoaa rypäleet.

Kun Suomessa ilmasto on lämmennyt ihanteelliseksi viininviljelyä varten, Bacerotti päättää aloittaa uuden elämän kaukaisessa pohjoisessa maassa.

Uudet viiniläadut, kuten Porvoon Bordeaux ja Siuntion Soave, eivät kuitenkaan miellytä kaikkia. Kansallismielinen liike Suomalainen maa suomalaisille haluaa keinoja kaihtamatta ajaa viinitarhurit pois maasta.

Tilanteen vakavuus selviää poliisillekin, kun paljastuu, että maahan on salakuljetettu iso aselasti. Epäiltyjen joukossa on salaperäisen militantti ympäristöliike sekä antivaxarit, jotka kieltäytyvät kaikista rokotuksista, vaikka pandemia on jälleen alkanut nostaa päätään.

Burt Kobbat kutsuu ääriliikkeet tv-ohjelmaansa ja uskoo voivansa rakentaa rauhaa niiden välille. Pian hän löytääkin itsensä keskeltä murhaselvitystä.

crime.fi

ISBN 978-952-382-520-8

84.2